

У КАТЕРИНОПОЛІ
ВІДСТОЯЛИ НАЗВУ НА
ЧЕСТЬ «АЙДАРІВЦЯ»

3

«ГУМКОНВОЙ» ВІЛЬНИХ
КОЗАКІВ АВСТРАЛІЇ І
ХОЛОДНОГО ЯРУ...

4

КАНАДСЬКЕ КІНО
ПРО СМІЛЯНСЬКЕ
СЕЛО

7

Козацький край

№3 (94)
3 березня 2017 р.

**З НОВОЮ
УКРАЇНСЬКОЮ
ВЕСНОЮ!**

На фото з різницею у століття:
Христина Сушко з Корпусу Січових Стрільців Євгена Коновальця і Анастасія Шевченко з Національної гвардії. Українська весна переможе!

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

ЧЕРКАЩИНА – КРАЙ, ДЕ ВИТОКИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ...

Історія Черкащини на кожному з її етапів означена абсолютно яскравими археологічними знахідками.

Відома на весь світ Межирицька стоянка мисливців на мамонтів стала основою експозиції давнього світу для музеїв у Києві та США, а висічена на кістці мамонта схема поселення мисливців вважається першою в історії людства картою. З 19 виявлених археологами протоміст Трипільської культури – 18 знаходиться на території Черкащини. Саме на території нашої області трипільці проживали в часи найвищого розквіту їхньої цивілізації.

Облюбували ці землі й скіфи. Більше століття – від 1884 до 1996 року (з перервами) тривали розкопки археологами Великоріжанівського кургана скіфського вождя. Розкопки стали прикладом співпраці українських і польських археологів. Золото непограбованого протягом тисячоліть кургана потрапило до експозиції у Києві та польському Кракові, а європейськими ЗМІ ці розкопки було названо «останньою археологічною сенсацією ХХ століття».

Племена, які жили на території сучасної Черкащини, увійшли до первинного міжплеменного союзу, який створив давню Русь зі столицею в Києві – власне, саму назву держави, пізніше присвоєно московитами, більшість дослідників виводять від гідронімів нашого краю – Русь легко вгадується у звучанні назв річок Рось і Росава...

Понад Дніпром та іншими річками Черкащини в часи Русі постали укріплені гради, міста-фортеці для захисту від набігів кочівників. Найзнаменитішим з них був Родень, літня резиденція київських князів поблизу Канева. Збудований Святославом Хоробрим, Родень був присвячений Роду – язичницькому богові Неба і Всесвіту. У тому ж Каневі і по сьогоднішній день у чудовому стані зберігся збудований 1144 року князем Всеволодом Успенський православний храм, відомий тим, що від його стін відправлялися на помсту половцям об'єднані княжі дружини після невдалого походу князя Ігоря.

Зрештою, коли Черкащина за старою звичкою називають краєм Тараса й Богдана – у тому є зерно істини. Бо, хоча окрім поета Тараса Шевченка і гетьмана Богдана Хмельницького у нас є цілий ряд видатних історичних постатей, але так склалося, що в усі часи навколо Канева, де похований Шевченко, і до Великого Кобзаря і після нього край вважався духовним центром, а рідна Хмельницькому Чигиринщина в усі часи була центром політичного і військового життя українців.

Козаччина, виникнення якої пов'язують з іменем старости Черкаського і Канівського Остафія Дашкевича, за духовну столицю мала Трахтемирів на Канівщині. Чигирин же став першою політичною, дипломатичною і військовою столицею Козацької держави у часи Хмельницького і Дорошенка, а Холодний Яр та й вся Чигиринщина отримали славу краю боротьби за Волю і в пізніші часи. Саме з Холодного Яру вирушали повстанці Коліївщини у XVIII столітті. У Чигирині в 1917 році було проголошено створення «Вільного козацтва», добровольці якого, рівняючись на давні козацькі традиції, стали основою війська Української Народної Республіки. Цікаво, що Акт проголошення Злуки УНР та ЗУНР у Києві проголосив саме уродженець Черкащини, член Директорії УНР Федір Швець. Ініціатором і одним з очільників переможного Першого зимового походу Армії УНР був уродженець Звенигородщини генерал-хорунжий Юрко Тютюнник, а творцем морської піхоти УНР – Михайло Білінський з Драбівщини. Безліч інших черкащан були присутніми на вищих щаблях військового і політичного керівництва УНР. А в Холодному Яру навіть після фактичного завершення окупації усєї території України московськими більшовиками, повстанські загони холоднороських отаманів діяли найдовше – аж до 1922, подекуди до 1924 року.

Черкащани і в подальшому брали участь у боротьбі за відновлення державної незалежності, причому у різні часи і по всій території України. Ветеран Залізної дивізії Армії УНР, уродженець Тальнівського району Черкащини Сергій Єфремов очолював «Карпатську Січ» – військове формування, що стало у 1939 році на захист Карпатської України від союзників Гітлера – хортистів. Перші загони УПА «Поліська Січ» Тарас Бульба-Боровець формували на виконання завдання уродженця Канівщини, багаторічного Президента України в екзилі Андрія Лівіцького. Біля витоків створення ОУН стояв і черкащанин Макар Кушнір, який став першим генеральним суддею організації.

У 1940-50-х роках бійці УПА брали псевдо на честь повстанців Холодного Яру, досвід холодноросьців провідники ОУН-УПА масово застосовували у новітній боротьбі проти старого московського ворога, а похідні групи УПА з'явилися і у славетних Умані й Холодному Яру.

У сучасній українській армії нині так само багато черкаських імен, які примножують славу нашого краю...

НА ЧЕСТЬ ЗАГИБЛОГО БІЙЦЯ «АЗОВУ» У ЧЕРКАСАХ ВІДКРИЛИ СПОРТЗАЛ

18 лютого минуло два роки, відколи під с. Широкине поблизу Маріуполя загинув боєць «Азову», черкащанин Сергій Амброс.

Сергій запам'ятався друзям та знайомим як мудрий вчитель, який своїм прикладом змінював своє оточення на краще. 18 лютого 2017 року збулася мрія Сергія – у Черкасах з'явилося місце, яке виховуватиме нову молодь під пильним наглядом Амброса...

Новий спортивний зал створено руками близьких друзів та бойових побратимів Сергія Амброса, тож абсолютно очевидним є те, що цей зал стане своєрідним «місцем сили» та зростить нове покоління переможців.

Того ж дня відбувся вечір пам'яті Сергія Амброса – вже другий рік поспіль у черкаську Долину Троянд приїздять друзі та побратими Сергія, щоб згадати його та вшанувати пам'ять Героя.

«-Амброс! – В строю!», – від цих слів здригнулося повітря.

Ми віримо, що Амброс разом з нами та допомагає нам творити великі перемоги...

Яна БОНДАРЕНКО, фото автора

У ЧЕРКАСАХ ІСТОРИКИ ЧНУ ТА ЮНІ ДОСЛІДНИКИ ДИСКУТУВАЛИ З ПРИВОДУ ПОДІЙ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ 1917-21 РОКІВ

28 лютого в Черкаській обласній бібліотеці для юнацтва імені Василя Симоненка кафедрою історії України Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького спільно з Осередком Наукового товариства імені Тараса Шевченка у Черкасах була проведена читачка наукова конференція «Українська революція 1917–1921 рр.: героїчні сторінки історії».

Тематика виступів зосереджувалася навколо спільної проблеми – відображення революційної стихії в особистій долі та світосприйнятті її активних учасників.

Про Українську революцію у спогадах її провідних діячів розповів Віталій Масненко, доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри історії України навчально-наукового інституту історії і філософії.

Олександр Шумейко, завідувач відділу охорони

пам'яток історії та культури Черкаського обласного краєзнавчого музею, наголосив на важливості збереження пам'яті про Українську революцію у музейних артефактах і народному епосі.

Про Холоднороську Республіку як вияв прагнення до волі за книгами Юрія Горліс-Горського «Холодний Яр» та Василя Шкляра «Чорний ворон» розповідав завідувач історичного музею Кам'янського державного історико-культурного заповідника Юрій Ляшко.

Молодими дослідниками, магістрами ННІ історії і філософії було висвітлено ще декілька важливих проблемних питань.

www.cdu.edu.ua

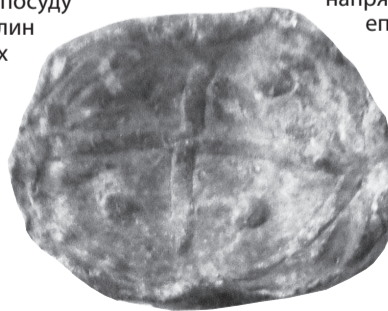

УНІКАЛЬНЕ – В ЕКСПОЗИЦІЇ: У КОРСУНІ МОЖНА ПОБАЧИТИ РАРИТЕТ З ПОЛКОВОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ ХVIII СТ. І КНИГИ ЧАСІВ УНР

Корсунь-Шевченківський державний історико-культурний заповідник підбив підсумки по найцікавіших надходженнях музейних експонатів 2016 року.

Серед принесеного і подарованого музею істориками, краєзнавцями і просто місцевими жителями – речі від уламку рога тура і супниці з набору посуду княгині Лопухіної-Давидової – до світлин з Майдану і зони АТО та мальованих портретів Героїв нашого часу. Про це інформує управління культури та взаємозв'язків з громадськістю Черкаської ОДА на своїй сторінці у мережі Facebook.

Окремої уваги заслуговують документальні свідчення політики утисків українців за часів більшовицької влади. Щойно Голодомор 1932-33 років винищив мільйони українців, а з селян Черкащини продовжували примусово збирати вирощене ними на власних садибах. Свідченням тому – письмові зобов'язання на поставку державі картоплі врожаю 1934 року колгоспниці колгоспу «Незаможник» с. Карашини Корсунського району Меланії Хімиченко. Так само було з масовим післявоєнним Голодомором 1946-47 років. У самому Корсуні «лімітовано» відпускалися продукти – у експозицію потрапили продуктивні картки, збережені «для історії» тодішнім працівником музею Миколою Черненком. А разом з тим, з кожного власника корови «по рознарядці» збирали молоко, не питаючи, чи хоче він його залишити для родини – збереглися розрахункові книжки 1947-48 років із обов'язкової поставки молока

Свинцеву пломбу полкової канцелярії випадково знайшли на звичайному городі в селі...

державі, видані курсунчанину Миколі Якубовському.

Все ж, найцікавіше надходження 2016 року – свинцева пломба з хрестом, датована орієнтовно XVIII століттям – її випадково викопали на городі в селі Кичинці Корсунського району. Пломбу передали до музейної експозиції член археологічного пошукового загону «Дніпро-Україна» Ігор Мусатенко та краєзнавець Сергій Мацюця. Пломба, вірогідно, із канцелярії Корсунського козацького полку і використовувалася для полкових документів.

Цікаво, що Кичинці, де знайдено цю пломбу – рідне село видатного археолога Леоніда Добровольського (1867-1928), який був членом Київського товариства охорони пам'яток старовини та мистецтва, Київського відділення Імператорського воєнно-історичного товариства, Українського наукового товариства, Київського товариства старожитностей і мистецтв. А ще – входив до Історичного товариства Нестора-літописця, одним із напрямків діяльності якого було вивчення якраз епохи Козаччини...

До 20 квітня в рамках культурно-освітнього проекту «Українській революції – 100 років» в історичному музеї Корсунь-Шевченківського заповідника експонується виставка друкованих видань «3 історії Української революції 1917 – 1921 років». На виставці представлено близько 40 книг, виданих у 1918 – 2016 роках.

Серед цих видань, зокрема, можна побачити ще й такі унікальні речі, як книги уродженця с.Квітки на Корсунщині Кирила Стеценка: «Шкільний співанник» (датована 1918 роком) та «Кольядки й щедрівки» (орієнтовно 1920 року).

Кирило Стеценко був видатним українським композитором, хоровим диригентом, громадським діячем, протоієрем УАПЦ, засновником Республіканської капели УНР. Особисто диригував хором під час урочистих заходів з проголошення Акту Злуки між УНР та ЗУНР у січні 1919 року на Софіївському майдані Києва – хор виконав «Молитву за Україну», «Вічного революціонера» та інші твори під овації багатотисячної «аудиторії під відкритим небом» - з киян та вояків Армії УНР...

Підготувала Світлана КРАБЕЦЬ

У КАТЕРИНОПОЛІ ЗІРВАЛИ СПРОБУ ПЕРЕЙМЕНУВАТИ НА ЧЕСТЬ... БІЛЬШОВИКА ВУЛИЦЮ З ІМЕНЕМ ЗАГИБЛОГО АТОВЦЯ

З тріском провалилася спроба «топонімічного червоного реваншу» в Катеринополі на Черкащині. 13 лютого сесія місцевої селищної ради «прокотила» спробу перейменувати вулицю, нещодавно названу на честь Героя АТО Руслана Бобурова – на вулицю імені... більшовика Т.Печиборща, який встановлював радянську владу в Катеринополі.

Три десятки ветеранів АТО, присутні на сесії, вітали рішення селищної ради: лише дві депутатки «утрималися», решта ж народних обранців проголосували проти наруги над пам'яттю загиблого українського воїна та проти спроби відвертого порушення Закону про декомунізацію.

Про Руслана «Німця» ходили легенди. Говорили, що він один вартий цілої роти солдатів, і що немає зброї, яку він не міг би вивчити і використати проти ворога на усю її потужність. Усі, хто хоч раз був у батальйоні «Айдар», чули розповіді про «Німця» – цим позивним сепаратисти лякали своїх новачків і радили не потрапляти на лінію вогню «Німцевого» кулемета, який він жартівливо називав «Машка» і зенітної установки, яку називав «Мамка»... Зате небагато хто знав, що за позивним «Німець» ховається російське прізвище Бобуров – справжнього патріота України з черкаського Катеринополя.

Він загинув 31 січня 2015 року під час підлого обстрілу ворогом ТЕС у місті Щастя на Луганщині. Посмертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня,

відзнаками «Холодний Яр» та «За оборону Луганського аеропорту».

Натомість, більшовик Т.Печиборщ, чиє ім'я пропонувалося дати вулиці, був матросом Балтійського флоту, який у лютому 1918 року керував тимчасовим ревкомом, який намагався встановити радянську владу в Катеринополі. «Здійснюючи ленінські декрети, ревком приступив до проведення соціалістичних перетворень» – писалося про цей ревком у радянських довідниках. Водночас додавалася характеристика Печиборща як командира партизанського загону, який боровся проти української влади в часи УНР: «Загін вів запеклу боротьбу проти націоналістичних банд, які відновлювали буржуазно-поміщицький лад на Україні.. Повстанці руйнували залізничні колії, псували теле-

Аргументи від тих, хто знав Руслана Бобурова, були "залізними": він понад усе любив Україну і віддав за неї життя

Руслан Бобуров («Німець») в траншеї на Луганщині...

графний і телефонний зв'язок, пошкодили залізничний міст через річку Гнилий Тікич біля станції Звенигородка. Але переважаючими силами ворога виступи повстанців були придушені... Катеринопіль захопили петлюрівці. Нову владу підтримували

Ігор АРТЕМЕНКО, фото Олега ОСТРОВСЬКОГО

У ДАХНІВСЬКОМУ ЛІСІ ПІД ЧЕРКАСАМИ ПРОВЕДЕНО БОЙОВИЙ ВИШКІЛ УНСО

Міські організації УНСО Черкас та Умані провели спільний вишкіл бійців на спортивній базі пожежного інституту ім. Героїв Чорнобиля, що розташована за черкаським мікрорайоном Дахнівка. Навчання були нечисельними, адже готували в них інструкторів, які надалі мають передавати знання іншим членам організації.

конфлікту на Сході стали на захист України, зараз вони є основою 131-го окремого розвідувального батальйону і проходять службу в інших підрозділах ЗСУ.

«На щастя, у державі відбуваються позитивні зміни, заохочується патріотизм серед молоді, ми відмовилися від гасел про мирну державу, який непотрібна армія. Ми маємо тепер і підтримку обласної адміністрації, зокрема, першого заступника голови Віталія Ковалю, а завдяки дружнім

СТАВАЙ ДО ЛАВ УНСО

«Це військово - патріотичний підстаршинський вишкіл, тобто він спрямований на те, щоб підготувати інструкторів, які потім готуватимуть юнаків до військової служби. Люди, які проходять цей триденний вишкіл – це потенційні інструктори і керівники. На випадок, якщо в державі знову спалахнуть якісь непередбачувані обставини, на жаль, може знову повторитися те, з чим ми зіткнулися на початку цієї війни: були добровольці і патріоти, але не було кому навчати, не було кому організувати. Тому треба в кращих традиціях військової справи працювати на упередження – цим ми якраз і займаємось», – розповів керівник Черкаської міської організації УНСО Олександр Карабін.

Він нагадав, що УНСО – це громадська організація, що виникла в серпні 1991 року саме як військово-патріотична організація, хоча її члени займаються і громадською діяльністю. Члени УНСО від самого початку

стосункам з керівництвом інституту пожежної безпеки маємо можливість тренуватися на цій базі. На жаль, лише три дні. У нас накопичено багато знань і досвіду, який хотілося б розповсюджувати і передавати, але за три дні все показати неможливо», – додав Олександр Карабін.

Зміст вишколу полягав у стройовій підготовці, тактичній (наступ, відступ, флангові зміщення, робота дозорного порядку). Бійці ходили в навчальний розвідувальний вихід, проводились навчання по зброї – юнаки знайомились з пістолетами, автоматами, гранато-метами. Були заняття зі снайперської і антиснайперської роботи, дії в засідці, основи саперної справи та рукопашного бою, навіть була нічна тривога.

По закінченні вишколу бійці отримали з рук своїх учителів шеврони, що свідчать про певний рівень їхньої підготовки.

УНН-Центр

ЯК ЧЕРКАЩИНА НА «ЄВРОБАЧЕННІ» НАСЛІДИЛА...

Вперше за всі часи «Євробачення» його ведучими будуть лише чоловіки. Ще одна характерна особливість: двоє з трьох ведучих – з Черкащини. Це Олександр Скічко – актор, пародист, шоумен і ведучий програми «Зірковий шлях» на телеканалі «Україна» та уманчанин Володимир Остапчук, який у рідній Умані закінчив філфак педуніверситету і викладав англійську мову у місцевому аграрному університеті, а пізніше перебрався в Київ, став радіо- та телеведучим і нині веде ранкове шоу на ТБ «Україна»...

Якщо вже згадувати Черкащину в «Євробаченні» попередніх років, то слід зазначити, що в кліпі до відомої пісні Злати Огневич фігурували красавиці Черкащини...

2011 року Злата пройшла до фіналу національного відбору «Євробачення» з чудовою піснею «Зозуля». Під час створення барабанної партії треку до пісні тоді використали... бляшанку з цвяхами, в'язку ключів, дві порожні пластикові пляшки і тубик з-під клею, а ще – дві монети, вартістю 50 копійок і один євро. Це тепер на шоу тратиться набагато більше копійок, доларів і євро – а тоді й кліп до цієї пісні знімався «по економ-варіанту» – у Буках Маньківського району Черкащини.

Скелясті круті береги Гірського Тікича сприяли відтворенню необхідного режисерам «фантастичного пейзажу», а місцевий напівзруйнований млин, збудований 1854 року, легко справився з «роллю» середньовічного європейського замку...

Втім, і в Маньківському районі зняли кліп – задоволення не з дешевих, коли його режисер – Олег Степченко, який

Злата Огневич під час зйомок кліпу у Буках на Маньківщині

робив кліпи для Пугачової і Кіркорова. У зйомках, які тривали тоді в Буках дві доби зранку до вечора, були задіяні 80 людей (включно з бригадою професійних каскадерів)...

Нині, у лютому 2017 року ім'я Злати Огневич знову на слуху з-за нашумілого кліпу на пісню «За літом, за весною». У ній відтворено традиційне індійське свято, де в ролі нареченого Злати – молодий індус Анвіт Гупта, який свого часу навчався за обміном у 17-й школі Черкас...

Світлана КРАВЕЦЬ

Троє ведучих «Євробачення-2017»: зліва на фото – уманчанин, по центру – черкащанин...

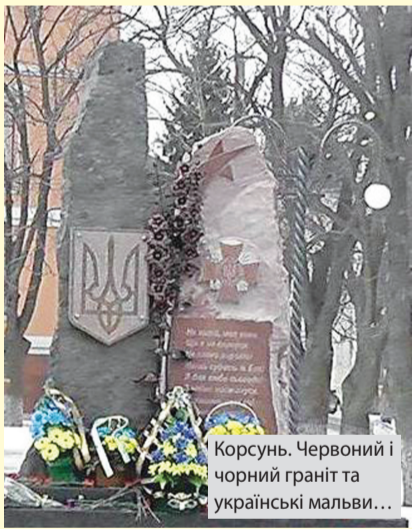
У Чорнобаї та Корсуні відкрили пам'ятники борцям за Волю України

20 лютого, у день Героїв Небесної Сотні у смт Чорнобай на Черкащині відбулося урочисте відкриття пам'ятного знаку «Борцям за волю України» – на честь героїв, які загинули у кривавих подіях під час Революції Гідності на Майдані Незалежності та бійців, що віддали своє життя у ході антитерористичної операції на східних кордонах України. Пам'ятний знак «Борцям за волю України» має вигляд трикутника та птаха фенікса, що злітає в небо.

Чорнобай. Фенікс, що злітає з полум'я трикутника у небо...

Того ж дня в іншому райцентрі Черкащини, у Корсуні-Шевченківському відбулося урочисте відкриття та освячення пам'ятного знаку, встановленого в знак пам'яті, поваги й шанси до Героїв Небесної Сотні. Дві розколоті гранітні брили, а поміж них – мальва, як символ любові до рідної землі, до свого народу, до батьківської хати, що уособлює духовне коріння людини, її вірність духовній спадщині предків...

Корсунь. Червоний і чорний граніт та українські мальви...

ВІЛЬНЕ КОЗАЦТВО АВСТРАЛІЙСЬКОГО МЕЛЬБУРНА І ЧЕРКАСЬКОГО ХОЛОДНОГО ЯРУ ОРГАНІЗУВАЛИ «ГУМКОНВОЙ» ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ БІЙЦІВ У АВДІЇВЦІ

Від Вільного Козацтва Австралії через Вільне Козацтво Холодного Яру та отця Василя Циріля, козацького капелана, настоятеля холоднорського храму Петра Багатостраждального (Калнишевського) надійшла фінансова пожертва у розмірі майже півтори тисячі австралійських доларів (еквівалент 1000 доларів США) – на допомогу українським воїнам у зоні АТО.

Днями гуманітарний вантаж з Черкащини доставлено в Авдіївку, де зараз – найгарячіші бої. Разом з передачами від жителів Чигиринщини прибуло й закуплене коштом австралійських українців.

Отець Василь Циріль від імені українських воїнів звертається до всіх жертводавців з такими словами:

«Милосердя ніколи не буває багато. Варто лише вчасно серцем відчувати прохання про

«Козацький край» висловлює вдячність українцям Австралії, які зробили пожертву на захист української Волі. Публікуємо повний список жертводавців:

1. Отець Зенон Хоркавий – 50 \$;
2. Кошовий УВКА Деряжний Петро – 160;
3. Прихильниця УВКА Кука Христина – 200;
4. Анонімний козак – 125;
5. Березняк Людмила – 100;
6. Ціхоцький Осип – 100;
7. Георгів Ліліана & Віктор – 100;
8. Кулик Микола – 100;
9. Варениця Роман – 50;
10. Коваленко Василь – 50;
11. Клименко Микола – 50;
12. Кардаш Марія – 50;
13. Стависька Ніна – 50;
14. Аббінга Леся – 50;
15. Малимоненко Олександр – 50;
16. Малимоненко Юрій – 50;
17. Річардс Люба – 20.

допомогу. Особливо вражає відкритість дитячої душі до пекучого болю товариша, брата, знайомого та навіть незнайомого бійця АТО. Сьогодні тисячі патріотів, в тому числі із Черкащини, Чигиринщини, обороняють свободу, незалежність та територіальну цілісність нашої держави. Наші захисники сьогодні як ніколи потребують уваги і розуміння від своїх співвітчизників, у тому числі і від дітей та молоді.

Щиру подяку висловлюємо українській діаспорі в Австралії від імені бійців 72-ї окремої механізованої бригади, котра своїми силами мужньо обороняє місто Авдіївку на сході України, де вже тривалий час агресор важкою артилерією

Козаки з Австралії стояли пліч-о-пліч з козаками Холодного Яру ще на Майдані в Києві...

обстрілює не тільки позиції військових ЗСУ, але і мирне населення в житлових кварталах міста Авдіївка.

Адже благодійна фінансова допомога була дуже необхідна для придбання насамперед: медикаментів, автозапчастин, наборів інструментів для ремонту військової техніки, а особливо автомобілів швидкої допомоги, вони майже не зупиняються на жаль, електричний кабель, лампочки для освітлення приміщень, бліндажів, електрозварку, батарейки-акумулятори для тепловізорів та приладів нічного бачення, також для військових медиків-санітарів міні бронезелети, продукти харчування та багато інших необхідних речей військового призначення, про що просять наші військові від волонтерів.

Особисто все це доставив, відвідавши кілька позицій на передовій лінії оборони в місті Авдіївка, вручив бійцям 72-ї бригади та бійцям медроті.

Нехай Господь віддячить сторицею вам за вашу надану фінансову допомогу для бійців АТО. Дякую і я особисто від себе як військовий капелан та волонтер скажу що дуже важко допомагати військовим в АТО без допомоги тих, хто не загубив благородства своєї душі. Велике дякуємо!!!

Протоієрей Василь Циріль, настоятель Храму святих Первоверховних Апостолів Петра і Павла м. Чигирин та настоятель храму святого Праведного Петра Багатостраждального Калнишевського, хутір Буда»

"Козацький край" – це найбільш актуальні публікації. Наші журналісти працюють з архівами, істориками і краєзнавцями та виїжджають безпосередньо на передову у зону АТО – з Вами і для Вас ми пишемо про історію і сьогодення боротьби за Волю України.. Сайт нашої газети в Інтернеті оновлюється ЩОДЕННО!

www.cossackland.org.ua

МІНІСТЕРСТВО
КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ

КАЗКАР З УМАНІ САШКО ЛІРНИК: «ВАМ МІНКУЛЬТ, КАНЄШНО, НЕ "НУЖЕН"»

Епіграф.

Цитата із статті блогера Сазонова: "Государственные услуги «в нагрузку» за твои деньги – это нечестно. И дорого, черт побери. Последний пример – Министерство культуры...Украина получила независимость, но привычка содержать близкую к государству культуру и искусство осталась. Как по мне – привычка эта вредная."(с)

Ату, гаспада, ату!!!!

А дійсно, для чого українцям, порепаним селякам, якась там культур-мультир, якісь там клуби, будинки культури, музеї і все решта?

Тут "деньгі нада заробитивать"!

Оно бачиш? Свиноферма. Тобі - туди. Ну і ще копанка годиться.

Ага, і ще на фронт біжи, худобо невмита! Оце твоє!

А діти твої нехай в цей час кізячками в пилюці бавляться і втикають "культурний узкоязычний телік".

Які нафіг "кружки", "колективчики", "музиканти" і "хори"?

Переб'єтєся.

А ви, гаспада, нам будете в цей час "впарювати" узкій мір, з його "високою гарадскою" культурою.

Я просто прозріваю із "братів-блогерів", які "з умним виглядом" розказують нам про шкоду від нещасного затюканого мінкульту.

І, головне, яку базу підводять під свої радикальні висновки!

Типу за "маї деньгі мнє дают довесок таво, чєво я не казивал".

Ну так і гіркі пілюльки пити не хочеться.

А треба.

Вам би волю, то ви б "заказивали" виключно... валерію з кіркоровими.

Та все ще в Україні тримається на тих обідраних і убогих працівниках- жєбраках від культури, які за ідею виходять на роботу і якось там щось зберігають, розвивають, реставрують і рятують від розвалу.

Знаю про що пишу, бо весь час їжджу з виступами по всій країні.

І не в помпезних залах Укрнафти, чи Укрзалізниці, а в таких маленьких клубах і "кружках". ну та що там говорити. Самі все знаєте і бачите.

"У всьому світі культуру підтримують меценати"(с) Яка красива фраза!

Адже ми б ніколи не дізналися про Шевченка і не прочитали "Кобзар", якби не українські підприємці- меценати Семиренки і Терещенки.

Тільки в Україні вже давно знищені українці-підприємці. І взагалі багаті українці.

Де зараз ці семирєнки і терещєнки?

Прямо на наших очах український середній бізнес, який міг підтримати свою культуру, знищено і витіснено. А хто ще борсається, у того вже немає змоги підтримувати книговидавння, радіо і телепередачі. Дай Боже ось хлопцям на тепловізор зібрати.

Меценати в Україні зараз існують виключно для "зеленських і ко", та "русскаяязычного голосу країни".

О! Тут спостерігаємо прямо бум і розквіт "культур-мультир".

І "джинсові" журналісти, російськомудні блогери і решта "культургерів-колонізаторів" в один голос розказують нам про наші відсталість, другорядність і непотрібність на цьому світі.

А! Вам своєї культури хочеться?! Ну так ідіть "свій до свого по своє".

Шо, нема до кого йти? "Свої" скінчилися? Ну так ідіть в дупу!

А державна підтримка? Так держава не для вас, вона має бути "для нас"!

Війна "підчистила" всі запаси, "витопила весь жирок" із українців. Вже соромно звертатися до людей по допомогу для фронту. Всі вже останнє віддали за ці роки.

Який там "Кобзар", чи українські телепрограми?

Нате вам політичні токшоу, де політичні маріонетки відробляють гроші олігархів, які Україну розглядають виключно як пасовисько. От випасуть все, продадуть що залишилося - і вперед на Маямі чи в Лондон. Там, де живуть їхні діти і стоять "сирітські хатинки". Нате вам програми про дебілів-українців, про трупи і вбивства, про гвалтування і різню. Оце воно! Шкода, що порнуху не можна крутити і наркотики ще не легалізовані.

Оце було б заробляння грошей! Оце воно! А ви шось там про мінкульт гундосите.

Нам єтого не надоты!

До речі культурна експансія сусідньої країни-агресора не просто фінансується і підтримується державою, а має пріоритет навіть перед фінансуванням озброєнь. Бо культура то і є надпотужніша зброя. Не задумувалися, чим "годується" вата в головах? От саме тою іноземною "культурою", яка проплачується газпромівськими діньжатами.

Ще якось смикається той останній рубіж української культури, нещасний убогий мінкульт із порядним і інтелігентним міністром. Пробує вибрати що купити - чи книжки в бібліотеки, чи дрова для опалення музею, чи

премію якусь мізерну вділити тій нещасній працівниці БК в селі..

Навіщо він вам, українці, той мінкульт?

Вам не те що культури, вам і лісу свого не треба і землі. Ви взагалі лишні на цій території.

А давайте заодно із мінкультом і його "кружками, колективчиками і @раними ДК" (цитата із коментарів під статтею) закриємо нафіг медпункти, школи, і шо там ще лишилося? А чого ж?

Для бюджету саме те шо треба.

Прямо програмна заява фюрера про "відсталих слов'ян-унтерменшів", яким культура не потрібна.

В самий розпал війни із тим самим фюрером, Черчілю принесли на затвердження бюджет війського часу. Там різко збільшили витрати на армію, флот, озброєння, ну все

що потрібно для перемоги. Зате так же суттєво зменшили фінансування на культуру - війна ж, яка там культура? Не до неї.

Так мудрий політик перекреслив цю пропозицію із словами: "Якщо ми відмовляємося від фінансування нашої культури, то для чого ми тоді воюємо?"

Хто не допетрав, чи в силу своєї інтелектуальної "крутості" просто не розуміє, то зараз війна іде саме за культуру.

І саме культура її виграє.

А починається вона саме із тих "кружків" ансамблів, "філармоній", "БК", "музеїв" і решти "нафталіну", який, @ука така, не приносить прибутку, а тільки заважає правильним пацанам пиляти правильний бюджет.

Торгівля це добре, це класно, це бюджет і користь..

Але з Храму - нафіг!

<https://site.ua/>

Сашко Лірник прагне повернути дітям «казку у стилі діда Панаса»

Казкар Сашко Лірник висловив ідею відновлення формату дитячої вечірньої казки на кшталт телепередач із дідом Панасом, які транслювалася у 1960-80-х роках на українському ТБ. Лірника непокоїть, що народна казка зникла з ефіру.

"Телевізор – то взагалі частина життя. Непомітна ніби, але іноді важливіша за тата і маму. Бо тато на роботі, мама на роботі, всі зайняті. Тож ввімкнули дитині мультики і займаються своїми справами. А дитина, замість спілкуватися із родиною, спілкується з Губкою Бобом і прибацаною Машею з її Ведмедем, – пише Лірник. – Я все розумію. Я теж просунутий і сучасний. Але все своє

життя поклав на відродження тієї зниклої української казки, яку колись передавали дідусі бабусі онукам і тато з мамою дітям. Казка це не просто забавлянка і небилиця, яку розказують зовсім малечі, щоб перестала плакати. Казка – це найпотужніший інструмент виховання, впливу і передачі родинної, сімейної, і, якщо хочете, народної інформації і національного коду".

Ідею Сашка Лірника підхопили у соцмережах. Пост казкаря поширило понад три сотні користувачів. Більшість його підтримують. "Що ми зараз в дитей вкладаємо, те і отримуємо - і значно швидше, ніж здається. Хочемо мати Україну - мусимо створювати дитячий український контент у всіх можливих варіантах", – пише одна коментаторка.

Петро Вескляров

Від «Козацького краю»: видається символічним, щоб справу діда Панаса (Петра Весклярова), який був родом з черкаського Тального, продовжив Сашко Лірник (Олександр Власюк) з так само черкаської Умані...

Олександр Власюк

Козацька Умань славиться в усі часи...

СОТНИК З УМАНІ СТАВ ЗНАМЕНИТИМ ПЕРЕКЛАДАЧЕМ З ПОЛЬСЬКОЇ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ І РОСІЙСЬКИМ «НАРЕЧІЕМ»

Степан Лукомський народився 1701 року в Умані на Черкащині, в козацькій родині.

У 1712—1722 навчався у відомій на всю Європу Києво-Могилянській академії. Бажаючи продовжити науку, виїхав за кордон. З огляду на хворобу, надовго лишився в Польщі, але у 1726 році повернувся до Києва і закінчив повний курс Києво-Могилянської академії, вчителював. У 1731 році вступив на службу до Генеральної військової канцелярії, де вже через два роки за особистим указом гетьмана Данила Апостола його призначено старшим військовим канцеляристом.

З 1735 до 1747 року Лукомський — сотник Прилуцької полкової сотні, брав участь у різних комісіях, найбільше у Кодифікаційній. Головна причина проведення так званої кодифікації — невідповідність чинних правових джерел новим соціально-економічним і політичним відносинам, які дедалі більше утверджувалися в Україні. Зокрема, йшлося про утвердження прав української козацької старшини, яка настояла на тому, що її права не можуть бути меншими, аніж права дворян Московії, яка загарбала українські землі.

Від 1751 до кінця 1757 року уманчанин обіймав посаду урядового сотника Яготинської сотні Переяславського полку, потім Переволочанської сотні Прилуцького полку. У 1763 р. вийшов у відставку полковником обозним й оселився в Прилуках. Тут приступив до написання історичних праць та перекладів.

У 1738 р. Лукомський переклав з польської мови «Діаріуш» Симона Окозького і склав оповідання про подальші події в Україні з 1639-го до 1648 року, користуючись даними «Руського літопису достовірного». Друга робота Лукомського була підготовлена у 1770 р. на підставі записок польського історика Матвія Титловського, де висвітлюється битва під Цецорою (1620) і Хотинська війна (1621). У 1770 р. Лукомський закінчив свою третю працю, яку назвав «Собрание историческое из книг древнего писателя Александра Гвагнина и из старых верных русских летописей абшитованым полковым обозным Степаном Василевичем Лукомским сочиненное в городе Прилуки 1770 года».

В історичних працях Лукомський порушував питання про тяглість історії України та історії існування українського народу з княжої доби до XVIII ст. включно. Впродовж 1751—1757 рр. Він виконував грандіозну за обсягом працю — перекладав з латинського видання твору історика I століття після Різдва Христового Йосифа Флавія, всіх його 20 книг «Древностей іудейських». Працював над цим перекладом протягом 12 років.

В описі книг архимандрита Чернігівського Троїцького Іллінського монастиря Паїсія Яновського (1781) згадані ще два рукописні переклади Лукомського, закінчені у 1763 р. Перекладав він російською мовою, яку іноді називав «російським наречієм», очевидно, з польського видання, популярний в Європі в XIV — XVII ст. лицарський роман «Історія про імператора римського Оттона Першого» з доданою наприкінці «Історією правдивою про графиню Алтдорську, котра одним породженням дванадцять синів породила», а також з польської мови — «Короткий християнський про четверочасну вічність розмисел» (1753). До 1761 р. належить переклад Лукомського «Історії про короля польського Іоана Собеського» з книги польського автора Якова Рубінковського, яка побачила світ у 1754 році.

Поховано уманчанина Степана Лукомського у Прилуках на Чернігівщині — колишній козацький сотник і полковник обозний помер у майже 80-річному віці...

МАРІЯ МАШИР ПРОСЛАВИЛА УКРАЇНСЬКУ ПІСНЮ У США

Марія Машир народилася у лютому 1890 року в Умані, в сім'ї Івана Машира, який згодом став повітовим староостою Уманщини часів Української держави гетьмана Скоропадського і Барбари зі співочого роду Борових. Талант співачки успадкувала від матері...

Ще в дитинстві батьки віддали її на навчання в Музично-драматичну школу Миколи Лисенка (клас Олени Муравйової), після закінчення якої Марія в 1909 почала виступати в Театрі Миколи Садовського. Там вона виступала переважно в операх і нею опікувався Семен Бутовський, керівник оперного відділу театру.

У Садовського Марія виконувала партії Оксани («Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемівського), Наталки («Наталка Полтавка» М. Лисенка), Катерини («Катерина» М. Аркаса), Гальки («Галька» С. Монюшка) і Хіври («Сорочинський ярмарок» М. Мусоргського), а у 1912 році стала першою виконавицею партії Панночки в опері «Ноктюрн» Миколи Лисенка. Згадували, що за «три дні до своєї смерті геній стрінув Марію Машир та сказав їй, що він написав саме для неї у «Ноктурні» ролю „панночки“...

У 1916–1918 роках — солістка Казанського театру опери та балету. Після розвалу імперії вирішила повернутись в Україну, але мусила це робити через російський Далекий Схід і Сибір. «Спочатку добилась на Зелений Клин (заселені українцями землі Далекого Сходу — ред.). У Владивостоці враз з Миколою Карлашом вони організували український театр. Грали у Владивостоці, Хабаровську, Усурійську, Харбіні ввесь найкращий український репертуар. „Катерину“ Аркаса ставили 15 разів підряд. Зелений Клин цинив українську оперу».

1921 року у складі оперної трупи Федорова прибуває до США і згодом оселяється у Нью-Йорку.

З 1923 виступає в Українському національному хорі за запрошення Олександра Кошиця. З цим колективом побувала на гастрольях в Аргентині, Чилі, Перу, Колумбії,

Венесуелі, Кубі та Мексиці. У турне Марія познайомилася з хористом Юрієм Бенецьким і вийшла за нього заміж.

З 1925 виступає в Українському професійному театрі при Українському народному домі в Нью-Йорку. Там серед її партнерів були відомі земляки Марія Гребінецька, Михайло Гребенецький, Петро Ординський, її перший чоловік Микола Карлаш. 8 лютого 1925 Марія виконала партію Одарки в опері «Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемівського, хоча раніше у Києві вона виконувала партію Оксани. Тоді ж виступала також із сольними концертами.

У 1926–1927 Олександр Кошиць відновив виступи Національного хору і знову запросив до участі в ньому Марію Машир. В цей час з записами Марії вийшли кілька платівок, зокрема у 1927 році на студії «О'кей» були записані пісні «Коли б мені, Господи», «Карі очі», «Чого вода каламутна», «Гандзя», «Ой, казала мені мати», «Стоїть гора високая», «Віють вітри», «Баламути», «Реве та стогне Дніпр широкий»...

У 1927 році Марія Машир очолює народний театр, де також співає і виконує обов'язки режисера. За її керівництва

театр поставив «Катерину» М. Аркаса, «Наталку Полтавку» та «Ноктюрн» М. Лисенка, «Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемівського, «Сорочинський ярмарок» М. Мусоргського.

1929 року Марія з чоловіком Юрієм Бенецьким і донькою Марією переїхала до Чикаго, підписавши контракт з «Чикаго Сівік Опера Хауз». В цьому театрі вона співала поруч з такими зірками як Тіто Скіпа, Роза Райза, Форрест Ламонд, Джон Томас, Мері Гарден та ін. Востаннє на сцені цього театру Марія Машир виступила 1939 року в опері «Князь Ігор» П. Бородіна.

У Чикаго виступала в Українському національному хорі Юрія Бенецького, який двічі (1931 і 1932) отримував золоті медалі на фестивалях штату Іллінойс, а 1933 року виступив з самостійною програмою на виставці народів світу в Чикаго. Хор часто виступав на радіо.

Померла співачка з Умані 31 жовтня 1944 року. Похована на цвинтарі Елмвуд (Рівер Гров, штат Іллінойс).

«І ТУТ 8 БЕРЕЗНЯ — НІ ПРИ ЧОМУ»: ОФІЦІЙНО УКРАЇНСЬКЕ ЖІНОЦТВО У ЦЕНТРАЛЬНІЙ РАДІ ПРЕДСТАВЛЯЛА УМАНЧАНКА

Віра Нечаївська народилась 1895 року в родині почесного громадянина міста Умань. Закінчила Уманське комерційне училище, вчителювала в земських школах Уманського повіту (1913–1916) та школах Прилуцького повіту (поч. 1920-х років).

1917 року поступила в Київський комерційний інститут, брала участь у студентському й жіночому русі. Учасниця Всеукраїнського національного конгресу 1917 року, на якому виступила з гарячою патріотичною промовою та була обрана до Української Центральної Ради як представниця Українського жіночого союзу.

Після 1918 року відійшла від активної політичної діяльності, вчителювала, у 1920-х роках займалася літературною діяльністю, публікувалася в газетах та журналах.

Кажуть, що найголовніша опора і спрямовуюча сила для кожного успішного чоловіка — це його дружина... Борець за права жіноцтва, уманчанка Віра Нечаївська вийшла заміж за Юрія Вороного — добровольця Армії УНР, учасника бою під Крутами. Згодом він став професором медицини і прославився як український хірург, який здійснив першу в світі (!) операцію з пересадки органу (нирки) людині...

У публікації використано матеріали видання «Українці в світі», книги Ярослава Тинченка «Офіцерський корпус Армії Української Народної Республіки (1917—1921)» та Енциклопедії історії України

КАНАДСЬКЕ КІНО РОЗПОВІДАЄ ПРО СЕЛО НА ЧЕРКАЩИНІ ЧАСІВ ГОЛОДОМОРУ

«Грікі жнива» – канадський фільм про Голодомор в Україні, який стартував у нашому кінопрокаті 23 лютого. Історія села під Смілою на Черкащині 1932 року – і історія закоханих Юрія і Наталі на фоні трагічної сторінки в житті цілої нації...

Цікаво, що «черкаське село» відзняте у селищі-скансені Пирогово під Києвом, а «Москва» – у британському Лондоні. Як повідомляє «Телекритика», у головних ролях – голлівудські актори «нової генерації»: «У ролі Юрія – спадкоємець акторської династії Макс Айронс (син Джеремі Айронса і Мішель Кьюзак). Його кохану Наталю грає Саманта Баркс, зірка останньої екранізації «Знедолених». Дід Юрія – Баррі Пеппер («Врятувати рядового Раяна», «Зелена миля»), батько – Теренс Стемп («Зоряні війни. Епізод 1», «Особливо небезпечний», «Операція Валькірія»). У ролі червоного командира задіяли Тамера Гассана, що грав у «Грі престолів». Також у фільмі з'являються і українські актори – Остап Ступка та Олександр Печериця. Тобто у фільмі американські і британські актори носять вишиванки, співають українські пісні, воюють з

НКВД і відстоюють права українців. А українські – грають українських селян і розмовляють англійською». До речі, в одному з епізодів фільму можна й бачити старого друга редакції «Козацького краю» – київського кобзаря Тараса Силенка...

Знаково те, що зйомки фільму в Україні припали на початок Революції Гідності, тому режисер про всяк випадок «засекретив» від тодішньої влади тему фільму. Мабуть тому, що режисер Джордж (Юрій) Менделюк, хоч і народився в Канаді, та добре знає із розповідей рідних, якими бувають наслідки для тих, хто йде проти тоталітарної системи. Зокрема, прообраз головної героїні фільму – мама режисера, яка свого часу в пошуках хліба і волі здолала шлях від Харкова до Львова...

Бюджет фільму – 20 мільйонів доларів. Прем'єра картини відбулася на фестивалі «American Film Market» ще 9 листопада 2015 року в Санта-Моніці, але це був закритий показ для кінопрокатників. Потім фільм про історію українських закоханих показали у День Святого Валентина 2016 року – на фестивалі «Берлінале», а 17 травня 2016-го – на кінофестивалі в Каннах. Зрештою, від 23 лютого 2017-го фільм «Грікі жнива» змогли побачити і українці, про яких цей фільм відзнято.

В цілому фільм демонструватиметься у 45 країнах світу...

Світлана КРАВЕЦЬ

У ТОМУ, ЩО КІРОВОГРАД СТАВ КРОПИВНИЦЬКИМ – ВЕЛИКА ЗАСЛУГА... УМАНЧАНИНА

Це фото зроблене в Австрії у 1945 році. «Допит полоненого німецького льотчика-аса» – насправді театральна постановка самодіяльного гуртка бойових танкістів, організованого просто на передовій стрільцем-радистом Іваном Казнадієм, родом із села Рогова Уманського району Черкащини (на фото він – справа, з цигаркою у зубах, а «німець» – це його побратим Петро Павлюченко)...

Після війни Іван закінчив Київський театральний інститут, де навчався у Мар'яна Крушельницького. Працював театральним режисером у театрах Кіровограда, Києва, Дніпропетровська, Миколаїва, Львова, Білої Церкви.

Був знайомий зі співаком Петро Лещенко, письменником Костянтином Симоновим, гумористом Остапом Вишню. Товаришував з оперним співаком Дмитром Гнатюком, акторами Амвросієм Бучмою, Миколою Яковченком, Наталією Ужвій, Михайлом Задніпровським (родом з Кам'янки на Черкащині – батьком актора Леся Задніпровського).

Шафером і дружною на їх з актрисою Світланою Мартиноюво веселлі були їхні

друзі, «зоряна» театральна пара Ада Роговцева та Костянтин Степанков...

У 1974 році він різко виступив проти бездарності «совкових» реконструкторів, які навіть без особливих на те потреб спалювали змінами старовинний театр, сцена якого пам'ятала легендарного Марка Кропивницького – за цю критику Івана Казнадія «відсунули» на третьорядні посади у районних театрах.

Та коли в часи незалежної України постало питання про відновлення оригінального «обличчя» театру – до його керівництва повернули уродженця Черкащини. Саме Іван Казнадій не тільки відновив старовинну неповторну архітектуру театру, а й вивів його колектив на якісно новий рівень.

Коли 2016 року у рамках реалізації Закону про декомунізацію постало питання про перейменування обласного центру, вагомим плюсом на користь варіанту «Кропивницький» стало не тільки те, що Марко Кропивницький народився у цих краях, а й те, що театр імені Кропивницького завдяки своїй популярності, виплеканій Казнадієм, повернув славу беззаперечної «візитівки» міста...

Андрій КРАВЕЦЬ

Весна 1945 року, Австрія. І «німець», і ті, хто «допитує» його – актори фронтової самодіяльності. А «за сумісництвом» – танкісти з України...

У ході підготовки до відзначення на Черкащині 100-річчя Української революції згадали імена двох уродженців області, які стояли біля витоків формування військово-морських сил та морської піхоти УНР.

Уродженець Цибулева Монастирищенського району з екзотичним прізвищем Яків Рябокінь-Рогоза-Розанів – один з кращих випускників 1-ї Української військової школи, ще під час навчання отримав дивне для вуха сучасного українця звання «старшого портупей-юнака».

У бою під Крутами 22-річний юнак командував 3-ю сотнею своєї школи – причому не втратив жодного підлеглого, а поранили його бійці вивели з поля бою на руках!

Пізніше був сотником у Першому полку морської піхоти УНР та в Київській дивізії. Навіть після поразки Другого зимового походу, у якому брав участь, залишився «на партизанку» в Україні, 1923 року знову був у Армії УНР і тільки тоді – інтернований у Польщі...

В уманчанина Дмитра Леванди – прізвище звичайне, а от доля – не менш екзотична, ніж прізвище у попереднього героя...

У 19-річному віці закінчив Морський кадетський корпус і отримав звання мічмана. Війна з Японією 1905 року була ганебною для Росії, але не для уманчанина, який служив на імператорському флоті – він відзначився під час оборони Порт-Артура і отримав ордени Святого Станіслава і Святої Анни...

У Першу світову – уманчанин знову на фронті, цього разу не на флоті, а в складі «кінно-підривного загону» Кавказької кавалерійської туземної дивізії, прозваної «Дикою». У боях проти німців заслужив ордена Станіслава 2-го ступеня (з мечами).

КОЛИ УКРАЇНУ

«ШТОРМИЛО» –

ВОНИ ТВОРИЛИ ФЛОТ І МОРСЬКУ ПІХОТУ...

Подальша служба – «Експедиція особливого призначення» в Сербію і зовсім трохи – в тихій тиловій службі Архангельська.

Після падіння імперії служив у штабі командування білгородської флотилії Північного Льодовитого океану (була й така, виявляється). Восени 1919 року повертається в Україну – від жовтня очолює один з відділів

Дмитро Левандо

Яків Рябокінь

Головного морського штабу УНР. Після поразки Визвольних змагань емігрував до Польщі.

І монастирищинець, і уманчанин померли й поховані у Польщі ще до початку Другої світової війни – один у 1931-у, інший у 1937 році. Обидва фото – з видань, які виходили друком на території Польщі до моменту її підлого поділу в 1939 році між нацистським Берліном і більшовицькою Москвою...

Олександр БРАВАДА

Поститися тілом і душею...

27-го лютого ми вступили у Великий строгий Піст, і маємо розуміти, що піст має велике значення для кожного із нас!

Є піст тілесний, і є піст душевний. Тілесний піст є тоді, коли тіло поститься від їжі й пиття, різних тілесних насолод, а душевний піст є тоді, коли душа стримується від злих помислів, діл і слів. Неперевершеним посником є той, хто стримує себе від блуду, перелюбства і всякої нечистоти. Неперевершеним посником є той, хто стримує себе від гніву, ярості, злоби і помсти. Неперевершеним посником є той, хто наклав на язик свій стримання, і утримує його від пустомовства, сквернослів'я, буйнослів'я, наклепу, осудження, помсти і всякого злого марнослів'я...

Багато хто поститься тілом, але не поститься душею; багато хто поститься від їжі й пиття, але не поститься від злих помислів, діл і слів, і яка для них від цього користь?.. Багато хто поститься через день і два і більше, але від гніву, злопам'ятства і помсти поститися не хочуть; багато хто стримується від вина, м'яса, риби, але язиком своїм людей, подібних до себе, кусають, і яка ж їм від цього користь? Є й такі, які часто не торкаються руками їжі, але ті ж самі руки простягають на крадіжку, пограбування чужого добра і яка ж їм від цього користь? Справжній бо і прямиий піст є стримання від усякого зла.

Нехай поститься розум твій від суетних помислів; нехай поститься пам'ять твоя від злопам'ятства; нехай поститься воля твоя від злого бажання; нехай постяться очі твої від непотрібного споглядання: відверни очі твої, щоб не бачити непотрібного; нехай постяться вуха твої від осквернених пісень і наклепницьких нашіптувань; нехай поститься язик твій від наклепу, осудження, святотатства, брехні, сквернослів'я, і всякого пустого та гнилого слова; нехай постяться руки твої від пограбування чужого добра; нехай постяться ноги твої від ходіння на зле діло.

Ухилися від зла і сотвори добро. Ось це є християнський піст, якого Бог наш від нас вимагає. Покайся, і стримуючи себе від всякого злого слова, діла і помислу, навчайся усякому доброму ділу, і будеш завжди перед Богом поститися (святитель Тихон Задонський).

Якщо хтось перебуває у сварці чи тримає на когось гнів – необхідно примиритися з цією особою, бо гріхи гордості, гніву, осуду, ненависті, злоби позбавляють того, хто постить, всіх плодів його праці.

Якщо є можливість, то бажано було б протягом посту бувати у храмі, хоча б на короткий час – для того, щоб помолитися і попросити у Бога допомоги у проходженні цього духовного і тілесного подвигу. Необхідно також щонеділі бути зранку на Божественній літургії, а по можливості відвідувати й інші богослужіння. Православному християнину протягом посту також обов'язково потрібно прийняти хоча б один раз таїнства Сповіді і Причастя. Закликаю усіх християн до об'єднання в християнській любові і порозуміння, ради єдності та збереження нашої держави. Нехай же в цьому допоможе нам Всемилостивий Господь!

З повагою підготував настоятель Храму святих Первоверховних Апостолів Петра і Павла м. Чигирин протоієрей Василь Циріль.

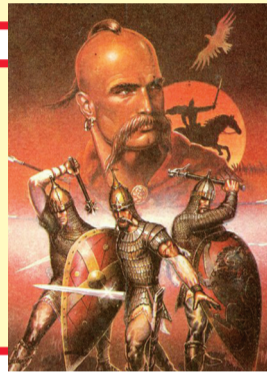

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ 4 – 10 березня

4 березня 1750 р. відновлено гетьманство в Україні.
4 березня 1952 р. загинув художник УПА Ніл ХАСЕВИЧ.
4 березня 1962 р. помер Никифор ПРНЯК, командант Коша УСС, отаман УГА.

5 березня 1878 р. народився Ілько ГАВРИЛЮК, сотник УГА, поет, учитель.
5 березня 1882 р. народився Ярослав ВОЄВІДКА, командир 1-го гарматного полку бригади УСС Галицької армії.
5 березня 1950 р. у бою з москалями загинув Роман ШУХЕВИЧ.
5 березня 1950 р. помер Василь ШКЛЯР, член Центральної Ради, підполковник Армії УНР.

6 березня 1892 р. народився Іван ЧМОЛА, організатор "Пласту", командир 3-го полку СС, начальник Коша СС, полковник Армії УНР.
7 березня 1882 р. народився Гриць КОССАК, командант Легіону УСС.
8 березня 972 р. загинув князь Святослав ХОРОБРИЙ.

8 березня 1889 р. народився бандурист Олександр КОРНІЄВСЬКИЙ.
8 березня 1908 р. народився Тарас БУЛЬБА-БОРОВЕЦЬ, отаман УПА "Поліська Січ".
8 березня 1930 р. в бою загинув отаман Андрій БЛАЖЕВСЬКИЙ.
8 березня 1960 р. помер генерал-хорунжий Армії УНР Кость СМОВСЬКИЙ.

9 березня 1814 р. народився Тарас ШЕВЧЕНКО.
9 березня 1865 р. театр Омеляна Бачинського зі Львова на Шевченківському вечорі в Перемишлі вперше виконав гімн "Ще не вмерла Україна".
9 березня 1868 р. народився Кіндрат БАРДІЖ, організатор Вільного козацтва на Кубані.

9 березня 1918 р. москалі розстріляли Кіндрата БАРДІЖА, його батька та синів Віанора й Миколу.
9 березня 1970 р. помер Петро БУДЗ, начальник оперативного штабу 2-ї Коломиїської бригади УГА, співредактор щомісячника "Український Скиталець".

10 березня 1787 р. народився Устим КАРМАЛЮК.
10 березня 1842 р. народився Микола ЛИСЕНКО.
10 березня 1861 р. помер Тарас ШЕВЧЕНКО.